Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

18. prosince 2025*

„Řízení o předběžné otázce – Duševní vlastnictví – Autorské právo a práva s ním související – Směrnice 2001/29/ES – Články 2 až 4 a 8 – Směrnice 2004/48/ES – Články 1až 3 – Směrnice 2006/115/ES – Směrnice 2006/116/ES – Články 1, 2 a 9 – Články 17 a 47 Listiny základních práv Evropské unie – Ochranné prostředky – Právo na účinnou právní ochranu – Vnitrostátní právní předpisy podmiňující přípustnost žaloby pro porušení autorského práva podané jedním ze spoluvlastníků autorského práva k filmovému dílu přizváním ostatních spoluvlastníků tohoto práva do řízení“

Ve věci C-182/24,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím tribunal judiciaire de Paris (soud prvního stupně v Paříži, Francie) ze dne 8. února 2024, došlým Soudnímu dvoru dne 5. března 2024, v řízení

RB, jako právní nástupce Clauda Chabrola,

AD, zastoupený svou opatrovnicí, NM, jako právní nástupce Clauda Chabrola,

DR, jako právní nástupce Clauda Chabrola,

ZB, jako právní nástupce Clauda Chabrola,

VQ, jako právní nástupce Clauda Chabrola,

RZ, jako právní nástupce Paula Gégauffa,

DQ, jako právní nástupce Paula Gégauffa,

FI, jako právní nástupce Paula Gégauffa,

LF, jako právní nástupce Paula Gégauffa

proti

Société des auteurs et compositeurs dramatiques (SACD),

Radio Days SARL,

* Jednací jazyk: francouzština.

Brinter Company Ltd,

BS,

MW,

Artedis SA,

Panoceanic Films SA,

za účasti:

Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique (SACEM),

HU, jako právní nástupce Pierra Jansena,

YG, jako právní nástupce Elleryho Queena,

VH, jako právní nástupce Elleryho Queena,

IA,

ID, jako právní nástupce Jeana Patricka Manchetta,

Pozůstalost po Danielu Boulangerovi, jako právní nástupkyně Daniela Boulangera,

HK, jako právní nástupce Clauda Brulého,

QY, jako právní nástupce Clauda Brulého,

WY, jako právní nástupce Clauda Brulého,

KE, jako právní nástupce Clauda Brulého,

NA, jako právní nástupce Clauda Brulého,

IY, jako právní nástupce Clauda Brulého,

Pozůstalost po Nicholasi Blakeovi, jako právní nástupkyně Nicholase Blakea,

Pozůstalost po Edwardu Atiyahovi, jako právní nástupkyně Edwarda Atiyaha,

Pozůstalost po Ellerym Queenovi, jako právní nástupkyně Elleryho Queena,

Pozůstalosti po Richardu Neelym, jako právní nástupkyně Richarda Neelyeho,

Pozůstalost po Patricii Highsmith,

Pozůstalost po Charlotte Armstrong, jako právní nástupkyně Charlotte Armstrong,

WI, jako právní nástupce Clauda Ranka,

QT, jako právní nástupce Huberta Monteilheta,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení: F. Biltgen, předseda senátu, T. von Danwitz, místopředseda Soudního dvora vykonávající funkci soudce prvního senátu, I. Ziemele (zpravodajka), A. Kumin, a S. Gervasoni, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za RB, jako právního nástupce Clauda Chabrola: J. Aittouares, avocat,

– za AD, zastoupeného jeho opatrovnicí NM, jako právního nástupce Clauda Chabrola, DR, ZB a VQ, jako právní nástupce Clauda Chabrola, RZ, DQ, FI a LF, jako právní nástupce Paula Gégauffa: L. Klein, avocat,

– za Radio Days SARL, Brinter Company Ltd, BS, MW, Artedis SA a Panoceanic Films SA: P. Spinosi, avocat,

– za francouzskou vládu: B. Fodda a E. Timmermans, jako zmocněnci,

– za rakouskou vládu: A. Posch, J. Schmoll a G. Kunnert, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi: C. Auvret a J. Samnadda, jako zmocněnkyně,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 10. dubna 2025,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 2 až 4 a 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230), článků 1 až 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. 2004, L 157, s. 45 a oprava Úř. věst. 2004, L 195, s. 16), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. 2006, L 376, s. 28), článků 1, 2 a 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/116/ES ze dne 12. prosince 2006 o době ochrany autorského práva a určitých práv s ním souvisejících (Úř. věst. 2006, L 372, s. 12), jakož i článků 17 a 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi devíti fyzickými osobami jakožto právními nástupci režiséra Clauda Chabrola, který zemřel v roce 2010, a Paula Gégauffa, scénáristy a autora dialogů, který zemřel v roce 1983, na straně jedné, a společnostmi Société des auteurs et compositeurs dramatiques (SACD), Radio Days SARL, Brinter Company Ltd (dále jen „Brinter“), BS, MW, Artedis SA a Panoceanic Films SA, na straně druhé, ohledně užití čtrnácti filmů, které režíroval C. Chabrol a na pěti z nichž spolupracoval P. Gégauff jako autor dialogů.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2001/29

3 Bod 4 odůvodnění směrnice 2001/29 uvádí:

„Větší právní jistota a vysoká úroveň ochrany duševního vlastnictví poskytovaná harmonizovaným právním rámcem týkajícím se autorského práva a práv s ním souvisejících podpoří podstatné investice do tvůrčí a inovační činnosti včetně síťové infrastruktury a povede tím k růstu a vyšší konkurenceschopnosti evropského průmyslu, a to jak v oblasti obsahu a informačních technologií, tak obecněji v široké škále průmyslových a kulturních odvětví. Tato skutečnost zajistí zaměstnanost a podpoří vytváření nových pracovních míst.“

4 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Právo na rozmnožování“, stanoví:

„Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat přímé nebo nepřímé, dočasné nebo trvalé rozmnožování jakýmikoliv prostředky a v jakékoliv formě, vcelku nebo po částech:

a) pro autory v případě jejich děl;

b) pro výkonné umělce v případě záznamů jejich výkonů;

c) pro výrobce zvukových záznamů v případě jejich zvukových záznamů;

d) pro výrobce prvotních záznamů filmů v případě originálu a rozmnoženin jejich filmů;

e) pro vysílací organizace v případě záznamů jejich vysílání, ať už po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.“

5 Článek 3 uvedené směrnice, nadepsaný „Právo na sdělování děl veřejnosti a právo na zpřístupnění jiných předmětů ochrany veřejnosti“, stanoví:

„1. Členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.

2. Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat zpřístupnění veřejnosti po drátě nebo bezdrátově takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnost má k těmto předmětům ochrany přístup z místa a v době, který si zvolí:

a) pro výkonné umělce v případě záznamů jejich výkonů;

b) pro výrobce zvukových záznamů v případě jejich zvukových záznamů;

c) pro výrobce prvotních záznamů filmů v případě originálu a rozmnoženin jejich filmů;

d) pro vysílací organizace v případě záznamu jejich vysílání, ať už po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.

3. Práva uvedená v odstavcích 1 a 2 se nevyčerpají žádným sdělením veřejnosti nebo zpřístupněním veřejnosti podle tohoto článku.“

6 Článek 4 téže směrnice, nadepsaný „Právo na rozšiřování“, stanoví:

„1. Členské státy stanoví pro autory u originálů jejich děl nebo jejich rozmnoženin výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakoukoliv formu veřejného rozšiřování prodejem nebo jiným způsobem.

2. Právo na rozšiřování se u originálu nebo rozmnoženin díla ve Společenství nevyčerpá s výjimkou případu, kdy je první prodej nebo jiný převod vlastnictví takového předmětu ve Společenství uskutečněn nositelem práv nebo s jeho souhlasem.“

7 Článek 8 směrnice 2001/29, nadepsaný „Sankce a ochranné prostředky“, stanoví:

„1. Členské státy stanoví přiměřené sankce a ochranné prostředky proti porušování práv a povinností stanovených v této směrnici a přijmou veškerá nezbytná opatření, aby tyto sankce a ochranné prostředky byly používány. Sankce takto stanovené musí být účinné, přiměřené a odrazující.

2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby nositelé práv dotčení protiprávním jednáním prováděným na jeho území mohli podat žalobu na náhradu škody a/nebo žádat o soudní zákaz, popřípadě o zabavení jak materiálu porušujícího právo, tak zařízení, výrobků nebo součástek uvedených v čl. 6 odst. 2.

3. Členské státy zajistí, aby nositelé práv měli možnost žádat o soudní zákaz ve vztahu ke zprostředkovatelům, jejichž služby jsou třetí stranou využívány k porušování autorského práva nebo práv s ním souvisejících.“

Směrnice 2004/48

8 Body 10 a 13 odůvodnění směrnice 2004/48 uvádějí:

„(10) Cílem této směrnice je sblížení [právních předpisů členských států týkajících se hmotného práva duševního vlastnictví] tak, aby byla zajištěna vysoká, rovnocenná a stejnorodá úroveň ochrany vnitřního trhu.

[...]

(13) Je nezbytné vymezit co nejširší oblast působnosti této směrnice tak, aby zahrnovala všechna práva duševního vlastnictví upravená předpisy Společenství v této oblasti nebo vnitrostátními předpisy dotyčného členského státu. Tímto požadavkem však není dotčena možnost členských států, které si to přejí, rozšířit pro vnitrostátní účely působnost této směrnice na jednání týkající se nekalé hospodářské soutěže, včetně výroby nedovolených napodobenin nebo srovnatelných činností.“

9 Článek 1 této směrnice, nadepsaný „Předmět“, stanoví:

„Tato směrnice se týká opatření, řízení a nápravných opatření nezbytných k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví. Pro účely této směrnice zahrnuje pojem ‚práva duševního vlastnictví‘ práva průmyslového vlastnictví.“

10 Článek 2 uvedené směrnice, nadepsaný „Oblast působnosti“, stanoví:

„1. Aniž jsou dotčeny prostředky stanovené právními předpisy Společenství nebo vnitrostátními právními předpisy, které jsou nebo mohou být pro nositele práv výhodnější, použijí se opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí v souladu s článkem 3 na jakékoli porušení práv duševního vlastnictví stanovené právem Společenství nebo vnitrostátním právem dotyčného členského státu.

2. Touto směrnicí nejsou dotčena zvláštní ustanovení o dodržování práv a o výjimkách obsažená v právních předpisech Společenství týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících, zvláště ta obsažená ve směrnici [Rady] 91/250/EHS [ze dne 14. května 1991 o právní ochraně počítačových programů (Úř. věst. 1991, L 122, s. 42; Zvl. vyd. 17/01, s. 114)], zejména v článku 7 uvedené směrnice, nebo ve směrnici [2001/29], zejména v článcích 2 až 6 a v článku 8 této směrnice.

3. Touto směrnicí nejsou dotčeny:

a) předpisy Společenství upravující hmotné právo duševního vlastnictví, směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 95/46/ES [ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 1995, L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355)], směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 1999/93/ES [ze dne 13. prosince 1999 o zásadách Společenství pro elektronické podpisy (Úř. věst. 2000, L 13, s. 12; Zvl. vyd. 13/24, s. 239)] a směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 2000/31/ES [ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399)] obecně a zvláště články 12 až 15 směrnice 2000/31/ES;

b) mezinárodní závazky členských států, a zejména dohoda [o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, která je uvedena v příloze 1 C k Dohodě o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) podepsané v Marrákeši dne 15. dubna 1994 a schválené rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986-1994) (Úř. věst. 1994, L 336, p. 1; Zvl. vyd. 11/21, s 80)], včetně závazků, které se týkají trestního řízení a sankcí;

c) vnitrostátní předpisy členských států týkající se trestního řízení nebo trestů v případě porušení práv duševního vlastnictví.“

11 Článek 3 téže směrnice, nadepsaný „Obecná povinnost“, zní:

„1. Členské státy stanoví opatření, řízení a nápravná opatření potřebná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví, na něž se vztahuje tato směrnice. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být spravedlivá a nestranná a nesmějí být nadměrně složitá nebo nákladná, nesmějí obsahovat nerozumné lhůty ani nesmějí mít za následek bezdůvodná zdržení.

2. Tato opatření, řízení a prostředky nápravy musí být rovněž účinné, přiměřené a odrazující a musí být používány způsobem, který zabraňuje vzniku překážek legálního obchodu a poskytuje záruky proti jejich zneužití.“

12 Článek 4 směrnice 2004/48, nadepsaný „Osoby oprávněné žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření“, stanoví:

„Členské státy uznávají jako osoby oprávněné žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření uvedených v této kapitole:

a) nositele práv duševního vlastnictví v souladu s použitelným právem;

b) všechny ostatní osoby oprávněné užívat tato práva, zejména držitele licence, v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem;

c) kolektivní správce práv duševního vlastnictví, kteří jsou řádně uznáváni jako osoby oprávněné zastupovat nositele práv duševního vlastnictví, v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem;

d) profesní subjekty ochrany práv, které jsou řádně uznávány jako oprávněné zastupovat nositele práv duševního vlastnictví, v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem.“

Směrnice 2006/115

13 Směrnice 2006/115 se týká práva na pronájem a půjčování a některých práv v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem.

Směrnice 2006/116

14 Bod 11 odůvodnění směrnice 2006/116 uvádí:

„Úroveň ochrany práva autorského a práv s ním souvisejících by měla být zvýšena, protože tato práva jsou pro duševní tvorbu zásadní. Jejich ochrana také zajišťuje udržení a vývoj tvořivosti v zájmu autorů, kulturních odvětví, spotřebitelů a společnosti jako celku.“

15 Článek 1 této směrnice nadepsaný „Trvání autorského práva“, zní:

„1. Práva autora literárního nebo uměleckého díla ve smyslu článku 2 Bernské úmluvy [o ochraně literárních a uměleckých děl, podepsané v Bernu dne 9. září 1886 (Pařížský akt ze dne 24. července 1971), ve znění změny ze dne 28. července 1979] trvají po dobu autorova života a 70 let po jeho smrti bez ohledu na den, kdy bylo dílo oprávněně sděleno veřejnosti.

2. U díla spoluautorů se doba stanovená v odstavci 1 počítá od smrti posledního žijícího autora.

[...]

4. Pokud členský stát přijme zvláštní ustanovení o autorském právu pro díla kolektivní nebo o právnické osobě označené za nositele práv, počítá se doba ochrany podle ustanovení odstavce 3, s výjimkou případů, kdy fyzické osoby, které vytvořily dílo jako takové, jsou označeny jako takové ve verzích díla, které byly sděleny veřejnosti. Tímto odstavcem nejsou dotčena práva identifikovaných autorů, na jejichž identifikovatelné příspěvky obsažené v takových dílech se použije odstavec 1 nebo 2.

[...]“

16 Článek 2 uvedené směrnice, nadepsaný „Kinematografická a audiovizuální díla“, stanoví:

„1. Hlavní režisér kinematografického nebo audiovizuálního díla se považuje za jeho autora nebo jednoho z autorů. Členské státy mohou označit i jiné spoluautory.

2. Doba ochrany kinematografických nebo audiovizuálních děl končí 70 let po smrti poslední z těchto žijících osob, bez ohledu na skutečnost, zda jsou tyto osoby označeny za spoluautory: hlavního režiséra, autora scénáře, autora dialogu a skladatele hudby, která byla zvlášť vytvořena pro užití v kinematografickém nebo audiovizuálním díle.“

17 Článek 9 téže směrnice, nadepsaný „Osobnostní práva“, stanoví:

„Tato směrnice se nedotýká předpisů členských států upravujících osobnostní práva.“

Francouzské právo

18 Článek L 113-3 zákoníku duševního vlastnictví stanoví:

„Dílo vzniklé ve spolupráci je společným vlastnictvím spoluautorů.

Spoluautoři musí vykonávat svá práva po vzájemné dohodě.

V případě neexistence dohody je rozhodnutí na občanskoprávním soudu.

Pokud účast každého ze spoluautorů odpovídá různým žánrům, může každý z nich, pokud není dohodnuto jinak, samostatně využívat svůj osobní příspěvek, aniž by tím bylo jakkoli dotčeno využívání společného díla.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

19 V letech 1967 až 1974 režíroval Claude Chabrol čtrnáct filmů. (dále jen „předmětné filmy“). Z toho pět ve spolupráci s P. Gégauffem, autorem dialogů, scénářů a adaptací.

20 Materiály k předmětným filmům patřily jejich výrobci, společnosti SA Les Films La Boétie, která je, v likvidaci, postoupila smlouvou ze dne 25. března 1982 anglické společnosti Brinter C.

21 Pověřením k prodeji ze dne 1. ledna 1990 zmocnila společnost Brinter společnost Artedis, jako jejíž ředitelka vystupovala MW, k přímému uzavírání kupních smluv s kupujícími a k přijímání odměny, a to na dobu dvanácti měsíců, s možností prodloužení mlčky.

22 Smlouvou ze dne 8. června 1990 postoupil Claude Chabrol společnosti Brinter právo „pokračovat v užívání“ několika předmětných filmů po dobu třiceti let. BS vystupoval jako ředitel této společnosti.

23 Na základě smlouvy ze dne 8. června 1990 postoupili čtyři dědicové P. Gégauffa společnosti Brinter také práva na užívání pěti filmů, na nichž P. Gégauff spolupracoval.

24 Na základě smlouvy ze dne 18. února 2012 postoupila společnost Brinter společnosti Panoceanic Films právo užívat těchto pět filmů.

25 Dne 11. července 2019 podalo pět dědiců C. Chabrola a čtyři dědicové P. Gégauffa žalobu na Radio Days, Brinter, BS, MW, Artedis a Panoceanic Films pro porušení smlouvy a autorských práv týkajících se předmětných filmů. Tito dědicové, kteří jsou žalobci ve věci v původním řízení, v podstatě namítají neexistující nebo nedostatečné využití těchto filmů a požadují náhradu škody, která jim vznikla v důsledku porušení smlouvy.

26 Dne 27. ledna 2020 vznesli žalovaní v původním řízení námitku nepřípustnosti na základě judikatury týkající se čl. L. 113-3 druhého pododstavce zákoníku duševního vlastnictví, přičemž tvrdili, že do řízení nebylo přizváno 19 spoluautorů uvedených filmů.

27 Podáními ze dne 5. května a 12. června 2020 přizvali žalobci v původním řízení za účelem zhojení vad svých žalob do řízení sedm fyzických osob, které považovali za „spoluautory“ nebo „právní nástupce spoluautorů“, kteří zemřeli dříve, osm „pozůstalostí“ spoluautorů, u nichž nebyli schopni identifikovat fyzické osoby, které mají postavení dědiců, a dvě společnosti pro kolektivní správu autorských práv, a sice Société des auteurs et compositeurs dramatiques (SACD) a Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique (SACEM).

28 Usnesením ze dne 9. února 2023 tribunal judiciaire de Paris (soud prvního stupně v Paříži, Francie), který je předkládajícím soudem, v podstatě nařídil žalovaným v původním řízení, aby poskytli identifikační údaje spoluautorů předmětných filmů nebo jejich právních nástupců.

29 Žalobci v původním řízení ani s těmito informacemi nebyli schopni lokalizovat a identifikovat všechny spoluautory předmětných filmů a jejich právní nástupce, a to z důvodu počtu předmětných filmů, jejich stáří, různorodosti zúčastněných stran a úmrtí některých spoluautorů, jejichž dědicové nejsou známi nebo nemají bydliště ve Francii.

30 Předkládající soud uvádí, že od 27. ledna 2020 je spor v původním řízení paralyzován nemožností identifikovat četné postupné dědice spoluautorů předmětných filmů. Zdůrazňuje, že žalobci v původním řízení podnikli rozsáhlé kroky k identifikaci spoluautorů nebo jejich právních nástupců, aniž by tito mohli být řádně přizváni do řízení, jak vyžaduje vnitrostátní judikatura týkající se článku L. 113-3 zákoníku duševního vlastnictví.

31 Předkládající soud v první řadě zdůrazňuje, že směrnice 2001/29 vyžaduje zaprvé, aby členské státy stanovily přiměřené sankce a ochranné prostředky, a zadruhé, aby tyto sankce byly účinné, přiměřené a odrazující.

32 Uvedený soud v druhé řadě zdůrazňuje, že opatřeními, řízeními a nápravnými opatřeními stanovenými směrnicí 2004/48 nejsou dotčeny prostředky stanovené vnitrostátními právními předpisy, avšak „[pokud] jsou nebo mohou být pro nositele práv výhodnější“, a za předpokladu, že tato opatření, řízení a nápravná opatření nejsou „nadměrně složitá nebo nákladná“ a neobsahují „nerozumné lhůty“ ani nemají za následek „bezdůvodná zdržení“.

33 V každém případě předkládající soud upřesňuje, že článek 1 směrnice 2006/116 chrání autorská práva, která přecházejí na právní nástupce, po dobu 70 let po smrti autora a tato ochrana je prodloužena v případě kolektivních děl, neboť se počítá ode dne úmrtí posledního žijícího spoluautora předmětného díla. To platí zejména pro kinematografická nebo audiovizuální díla ve smyslu článku 2 této směrnice.

34 Kromě toho tento soud připomíná, že Listina zaručuje právo žalobců v původním řízení na účinnou soudní ochranu. Podle jeho názoru je jim v podstatě znemožněn přístup k soudu rozhodujícímu o meritu jejich občanskoprávního nároku, pokud nemohou přizvat do řízení všechny právní nástupce spoluautorů předmětných filmů.

35 V tomto ohledu uvedený soud zdůrazňuje, že se nejedná o zpochybnění nabytých práv, která jsou účastníky řízení zpochybňována a jsou meritem věci, ale – ve fázi přípustnosti – o zpochybnění samotné možnosti domáhat se těchto práv prostřednictvím soudní žaloby. Podle jeho názoru se v projednávané věci výkon autorských práv žalobců v původním řízení jeví jako závislý na jejich schopnosti identifikovat všechny spoluvlastníky těchto práv.

36 Za těchto podmínek se tribunal judiciaire de Paris (soud prvního stupně v Paříži) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Mohou být články [2 až 4] a 8 směrnice [2001/29], články 1 až 3 směrnice [2004/48] a dále články 1, 2 a 9 směrnice [2006/116] v rozsahu, v němž autorovi a spoluautorovi kinematografického nebo audiovizuálního díla zaručují jak výhradní právo povolit nebo zakázat rozmnožování svých děl a jejich sdělování veřejnosti, tak dobu ochrany, která končí 70 let po smrti posledního žijícího z těch, kdo na díle spolupracovali, přičemž současně zavazují členské státy k tomu, aby stanovily účinné, přiměřené a odrazující sankce a přiměřené ochranné prostředky proti porušování autorských práv, jakož i opatření, řízení a nápravná opatření, které nejsou nadměrně složité nebo nákladné, ani neobsahují nepřiměřené lhůty nebo nemají za následek bezdůvodná zdržení, vykládány v tom smyslu, že žaloba pro porušení autorského práva k dílu vzniklému ve spolupráci ze strany jeho vlastníka vyžaduje k tomu, aby byla přípustná, to, aby do řízení byli přizváni všichni spoluautoři?

2) Musí být právo vlastníka autorského práva na účinnou soudní ochranu a na přístup k soudu, které je součástí práva na spravedlivý proces, jak je zaručeno články [2 až 4] a 8 směrnice [2001/29], ve spojení s články 1 až 3 směrnice [2004/48], jakož i s články 1, 2 a 9 směrnice [2006/116], směrnicí [2006/115] a s články 17 a 47 [Listiny], vykládáno v tom smyslu, že přípustnost žaloby pro porušení autorského práva je podmíněna tím, aby do řízení byli přizváni všichni spoluautoři díla, či nikoli?“

K předběžným otázkám

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v části týkající se výkladu směrnice 2006/115/ES

37 Je třeba připomenout, že předložené otázky se týkají výhradně procesního problému vyplývajícího z výkladu článku L. 113-3 zákoníku duševního vlastnictví, který stanoví, že spoluautoři autorského díla vzniklého ve spolupráci musí svá práva vykonávat po vzájemné dohodě. Podle judikatury Cour de cassation (Kasační soud, Francie) z tohoto ustanovení vyplývá, že spoluautor takového díla vzniklého ve spolupráci, jako jsou filmy dotčené ve věci v původním řízení, který podá žalobu na ochranu svých majetkových práv, musí pod sankcí nepřípustnosti své žaloby přizvat do řízení všechny spoluautory dotčeného díla, pokud jeho příspěvek nelze oddělit od příspěvku ostatních spoluautorů. Předkládající soud chce v podstatě zjistit, zda unijní právo, na jehož některá ustanovení v těchto otázkách odkazuje, včetně směrnice 2006/115, brání takovému požadavku.

38 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je postup zavedený článkem 267 SFEU nástrojem spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy, díky němuž Soudní dvůr poskytuje vnitrostátním soudům výklad unijního práva, jenž je pro ně nezbytný k vyřešení sporů, které tyto soudy mají rozhodnout (rozsudek ze dne 27. dubna 2023, Castorama Polska a Knor, C-628/21, EU:C:2023:342, bod 25 a citovaná judikatura).

39 Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že nezbytnost dospět k takovému výkladu unijního práva, který bude užitečný pro vnitrostátní soud, vyžaduje, aby tento soud vymezil skutkový a právní rámec, z něhož vycházejí jím položené otázky, nebo alespoň vysvětlil skutkové předpoklady, na nichž jsou tyto otázky založeny. Předkládací rozhodnutí musí kromě toho uvést přesné důvody, které vedly vnitrostátní soud k tomu, aby si kladl otázky ohledně výkladu unijního práva a usoudil, že je nezbytné položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku (rozsudek ze dne 27. dubna 2023, Castorama Polska a Knor, C-628/21, EU:C:2023:342, bod 27 a citovaná judikatura).

40 V tomto ohledu – jak vyplývá z čl. 94 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora – musí žádost o rozhodnutí o předběžné otázce pod hrozbou nepřípustnosti obsahovat uvedení důvodů, na základě kterých má předkládající soud pochybnosti o výkladu nebo platnosti určitých ustanovení unijního práva, jakož i vztah, který spatřuje mezi těmito ustanoveními a vnitrostátními právními předpisy použitelnými ve sporu v původním řízení.

41 V projednávané věci však žádost o rozhodnutí o předběžné otázce neobsahuje žádný údaj o tom, zda je směrnice 2006/115 relevantní pro řešení sporu v původním řízení, ani neupřesňuje, která ustanovení této směrnice si předkládající soud přeje vyložit.

42 Je třeba z toho vyvodit závěr, že pokud jde o směrnici 2006/115, nesplňuje předkládací usnesení všechny požadavky uvedené v bodech 39 a 40 tohoto rozsudku.

43 Z výše uvedeného vyplývá, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je v rozsahu, v němž se týká výkladu směrnice 2006/115, nepřípustná.

K věci samé

44 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 18. listopadu 2021, A. S. A., C-212/20, EU:C:2021:934, bod 36 a citovaná judikatura).

45 V projednávané věci z odůvodnění předkládacího rozhodnutí vyplývá, že otázky položené předkládajícím soudem se v podstatě týkají dopadu článku 8 směrnice 2001/29, článku 3 směrnice 2004/48 a článku 1 směrnice 2006/116 na přípustnost žaloby pro porušení autorského práva podané některým z nositelů autorských práv ke kolektivnímu dílu. Tento soud podotýká, že požadavek stanovený v zákoníku duševního vlastnictví, jak je vykládán judikaturou Cour de cassation (Kasační soud), podle něhož je taková žaloba přípustná pouze tehdy, je-li podána všemi těmito vlastníky, není v projednávané věci splněn, jelikož žalobci v původním řízení nejsou schopni označit právní nástupce některých spoluautorů tak, aby mohli být přizváni do řízení.

46 Za těchto okolností je třeba dovodit, že předkládající soud se svými otázkami, které je třeba zkoumat společně, v podstatě táže, zda článek 8 směrnice 2001/29, článek 3 směrnice 2004/48 a článek 1 směrnice 2006/116 ve spojení s články 17 a 47 Listiny musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která podmiňuje přípustnost žaloby pro porušení autorského práva ke kolektivnímu dílu tím, aby byli všichni spoluvlastníci tohoto práva přizváni do řízení.

47 Zaprvé podle čl. 8 odst. 1 první věty směrnice 2001/29 členské státy stanoví přiměřené sankce a ochranné prostředky proti porušování práv a povinností stanovených v této směrnici a přijmou veškerá nezbytná opatření, aby tyto sankce a ochranné prostředky byly používány.

48 Toto ustanovení se tedy omezuje na uložení požadavku stanovit zejména přiměřené ochranné prostředky proti porušování práv a povinností stanovených v uvedené směrnici, ale neupřesňuje postupy pro podání žaloby na zajištění ochrany autorského práva v případě spoluvlastnictví takového práva.

49 Zadruhé, pokud jde o směrnici 2004/48, čl. 3 odst. 1 této směrnice stanoví, že členské státy stanoví opatření, řízení a nápravná opatření potřebná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví, na něž se vztahuje tato směrnice. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být spravedlivá a nestranná a nesmějí být nadměrně složitá nebo nákladná, nesmějí obsahovat nerozumné lhůty ani nesmějí mít za následek bezdůvodná zdržení. Kromě toho musí být podle tohoto čl. 3 odst. 2 tato opatření, řízení a nápravná opatření rovněž účinná, přiměřená a odrazující a musí být používána způsobem, který zabraňuje vzniku překážek právně dovoleného obchodu a poskytuje záruky proti jejich zneužití.

50 V této souvislosti je třeba konstatovat, že uvedený článek 3 sice vyžaduje zejména zavedení účinných postupů k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví, přičemž je upřesněno, že tyto postupy nesmí být nadměrně složité nebo nákladné, nezahrnuje však pravidla použitelná v případě spoluvlastnictví autorských práv.

51 Zatřetí čl. 1 odst. 2 směrnice 2006/116 upravuje dobu ochrany autorského práva, přičemž uvádí, že u díla spoluautorů se doba ochrany uvedená v čl. 1 odst. 1 počítá od smrti posledního žijícího autora. Toto ustanovení se tudíž nezabývá postupy pro podávání žalob k zajištění ochrany autorského práva v případě spoluvlastnictví takového práva.

52 Z výše uvedeného vyplývá, že článek 8 směrnice 2001/29, článek 3 směrnice 2004/48 a článek 1 směrnice 2006/116 vyžadují, aby členské státy stanovily postupy nezbytné k zajištění účinné ochrany práv duševního vlastnictví uvedených v těchto směrnicích, zejména zákazem postupů, které by byly nadměrně složité nebo nákladné. Naproti tomu žádný z těchto článků neurčuje svým zněním podmínky této ochrany v případě spoluvlastnictví autorského práva.

53 Podle ustálené judikatury však platí, že při výkladu ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (rozsudek ze dne 27. dubna 2023, Castorama Polska a Knor, C-628/21, EU:C:2023:342, bod 36 a citovaná judikatura).

54 Pokud jde o kontext článku 8 směrnice 2001/29, článku 3 směrnice 2004/48 a článku 1 směrnice 2006/116, je třeba podoktnout, že ani ostatní články těchto směrnic nestanoví postupy pro uplatnění příslušných ochranných prostředků v případě spoluvlastnictví autorského práva.

55 Konkrétně článek 4 směrnice 2004/48, který se vztahuje na osoby oprávněné žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření uvedených v této směrnici, neobsahuje zvláštní pravidla pro žaloby podané spoluvlastníky autorských práv.

56 Pokud jde o sledované cíle, je třeba podotknout, že z bodu 4 odůvodnění směrnice 2001/29, bodu 10 odůvodnění směrnice 2004/48 a bodu 11 odůvodnění směrnice 2006/116 vyplývá, že tyto tři směrnice mají za cíl zejména zajistit vysokou úroveň ochrany duševního vlastnictví, včetně autorského práva.

57 Pokud jde konkrétně o směrnici 2004/48, není podle ustálené judikatury účelem ustanovení této směrnice upravit všechny aspekty práv duševního vlastnictví, nýbrž pouze ty, které se týkají dodržování těchto práv a jejich porušování, a to stanovením povinnosti zavést účinné právní prostředky k předcházení, ukončení nebo nápravě jakéhokoli porušení existujícího práva duševního vlastnictví. Unijní normotvůrce se tak rozhodl provést minimální harmonizaci týkající se obecného dodržování práv duševního vlastnictví (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. července 2020, Constantin Film Verleih, C-264/19, EU:C:2020:542, bod 36, a ze dne 11. ledna 2024, Mylan, C-473/22, EU:C:2024:8, bod 33 a citovaná judikatura).

58 Proto je třeba konstatovat, že s výhradou povinnosti stanovit ochranné prostředky, které nejsou nadměrně složité nebo nákladné, je na členských státech, aby na základě zásady procesní autonomie určily procesní podmínky příslušných ochranných prostředků, a to i v případech spoluvlastnictví práv duševního vlastnictví.

59 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora je podle této zásady na vnitrostátním právním řádu každého členského státu, aby upravil procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, avšak za podmínky, že nejsou méně příznivé než ty, kterými se řídí obdobné situace ve vnitrostátním právu (zásada rovnocennosti), a v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právem (zásada efektivity) [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. prosince 1976,

Rewe-Zentralfinanz a Rewe-Zentral, 33/76, EU:C:1976:188, bod 5; ze dne 17. listopadu 2022, Harman International Industries, C-175/21, EU:C:2022:895, bod 65, a ze dne 30. dubna 2024, M. N. (EncroChat), C-670/22, EU:C:2024:372, bod 129].

60 Tyto procesní podmínky navíc musí být každopádně v souladu s požadavky vyplývajícími z Listiny, zejména z jejího článku 17, který se týká vlastnického práva, a jejího článku 47, který zakotvuje právo na účinnou právní ochranu.

61 V projednávané věci z informací poskytnutých předkládajícím soudem vyplývá, že podle článku L. 113-3 zákoníku duševního vlastnictví spoluautoři kolektivních děl vykonávají svá práva po vzájemné dohodě a pokud k dohodě nedošlo, rozhoduje příslušný vnitrostátní soud. Výklad tohoto ustanovení ze strany Cour de cassation (Kasační soud) však znamená, že žaloba podaná jedním spoluautorem je nepřípustná, pokud do řízení nebyli přizváni všichni ostatní spoluautoři nebo případně jejich právní nástupci, a to i v případě, že se takové přizvání ukáže jako velmi obtížné, ne-li nemožné, z důvodu okolností, které žalobce nemůže ovlivnit.

62 S ohledem na požadavky připomenuté v bodech 58 až 60 tohoto rozsudku je třeba ověřit, zda za těchto okolností není řízení v projednávané věci nadměrně složité nebo nákladné a zda není v rozporu se zásadami rovnocennosti a efektivity, jakož i s požadavky vyplývajícími z článků 17 a 47 Listiny.

63 Zaprvé z informací poskytnutých předkládajícím soudem vyplývá, že požadavek, aby byli všichni spoluautoři a/nebo jejich právní nástupci přizváni do řízení, má za následek nemožnost přezkoumat jejich nároky před soudem, jelikož je obtížné identifikovat a následně do řízení přizvat všechny právní nástupce spoluvlastníků dotčených autorských práv. Předkládajícímu soudu přísluší ověřit, zda tento požadavek nevede v projednávaném případě k nadměrné složitosti a nákladnosti předmětného řízení.

64 Zadruhé, pokud spis, který má Soudní dvůr k dispozici, nenasvědčuje žádnému porušení zásady rovnocennosti, je nutno připomenout, že pokud jde o zásadu efektivity, nemá unijní právo za následek přinutit členské státy k tomu, aby zavedly jiné právní prostředky než ty, které stanoví vnitrostátní právo, ledaže by ze struktury dotčeného vnitrostátního právního řádu vyplývalo, že neexistuje žádný soudní procesní prostředek umožňující, ani incidenčně, zajistit dodržování práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, či musejí-li jednotlivci za účelem přístupu k soudu porušit právo (rozsudek ze dne 17. listopadu 2022, Harman International Industries, C-175/21, EU:C:2022:895, bod 67 a citovaná judikatura).

65 Kromě toho je nutno zdůraznit, že podle judikatury Soudního dvora platí, že v každém případě, kdy vyvstává otázka, zda vnitrostátní procesní ustanovení znemožňuje nebo nadměrně ztěžuje použití unijního práva, je třeba postupovat s přihlédnutím k úloze tohoto ustanovení v rámci řízení jako celku, jeho průběhu a jeho zvláštnostem u různých vnitrostátních soudů (rozsudek ze dne 17. listopadu 2022, Harman International Industries, C-175/21, EU:C:2022:895, bod 68 a citovaná judikatura).

66 V projednávaném případě, kdy existují vážné a přetrvávající obtíže s identifikací a lokalizací spoluautorů kolektivního díla, by podmínění přípustnosti soudní žaloby spoluautorů tohoto díla, kteří chtějí hájit svá práva, přizváním všech ostatních spoluautorů uvedeného díla do řízení mohlo nadměrně ztížit výkon práv, která spoluautorům přiznává unijní právo.

67 Zatřetí je třeba také ověřit, zda taková situace může porušit práva zakotvená v článcích 17 a 47 Listiny, které se v uvedeném pořadí týkají práva na vlastnictví a práva na účinnou právní ochranu.

68 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 17 odst. 1 Listiny má „každý právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat jej, nakládat s ním a odkazovat jej. Nikdo nesmí být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu, v případech a za podmínek, které stanoví zákon, a při poskytnutí spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě. Užívání majetku může rovněž být upraveno zákonem v míře nezbytné z hlediska obecného zájmu“. Odstavec 2 tohoto článku stanoví, že duševní vlastnictví je chráněno (rozsudek ze dne 9. února 2012, Luksan, C-277/10, EU:C:2012:65, bod 68).

69 V této souvislosti je třeba podotknout, že pokud lze určitý předmět označit za „dílo“ ve smyslu směrnice 2001/29, musí jako takový požívat autorskoprávní ochrany v souladu s touto směrnicí, která mimochodem nestanoví žádné podmínky týkající se počtu spoluautorů takovéhoto díla.

70 Z toho je třeba vyvodit závěr, že pokud více osob vlastní takové právo duševního vlastnictví, jako je autorské právo, k témuž dílu, má se za to, že všechny tyto osoby nabyly podle unijního práva právo užívat toto duševní vlastnictví a jsou chráněny stejně.

71 Za těchto okolností představuje uznání autorství kinematografického díla, jako v projednávané věci, dostatečnou podmínku pro výkon vlastnického práva s ohledem na zásady připomenuté v bodě 59 tohoto rozsudku.

72 Dále je třeba připomenout, že každá osoba, jejíž práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, musí mít k dispozici účinnou právní ochranu, jak stanoví článek 47 Listiny. Z judikatury Soudního dvora totiž vyplývá, že právo na účinnou právní ochranu je uplatnitelné již na základě samotného článku 47, aniž by jeho obsah musel být upřesněn dalšími ustanoveními unijního práva nebo ustanoveními vnitrostátního práva členských států, avšak přiznání tohoto práva na účinnou právní ochranu v určitém konkrétním případě předpokládá, jak vyplývá z čl. 47 prvního pododstavce, že se osoba, která je uplatňuje, dovolává práv nebo svobod zaručených unijním právem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. listopadu 2022, Harman International Industries, C-175/21, EU:C:2022:895, bod 32 a citovaná judikatura).

73 Soudní dvůr judikoval, že podstata práva na účinnou právní ochranu zakotveného v článku 47 Listiny zahrnuje mimo jiné možnost nositele tohoto práva mít přístup k soudu, který má pravomoc zajistit dodržování práv, která nositeli tohoto práva zaručuje unijní právo, a za tím účelem zkoumat všechny právní a skutkové otázky relevantní pro řešení sporu, který mu je předložen (rozsudek ze dne 17. listopadu 2022, Harman International Industries, C-175/21, EU:C:2022:895, bod 61 a citovaná judikatura).

74 Je sice pravda, že takové omezení, jako je omezení vyplývající z ustanovení článku L. 113-3 zákoníku duševního vlastnictví, chrání práva nepřítomných spoluvlastníků tím, že jim umožňuje získat dostatečné informace k rozhodnutí o účasti či neúčasti v řízení, což přispívá zejména k zaručení dodržování vlastnických práv těchto spoluvlastníků ve smyslu článku 17 Listiny a k dosažení cíle uvedeného v bodě 56 tohoto rozsudku ve vztahu k nim.

75 Důsledkem těchto ustanovení je však patrně to, že navzdory úsilí a náležité péči které vynaložili žalobci v původním řízení za účelem přizvání všech spoluvlastníků autorských práv do řízení, je nemožné, aby nároky těchto žalobců byly projednány soudem. V takovém případě se zdá, že povinnost přizvat do řízení všechny spoluvlastníky pod hrozbou nepřípustnosti dotčené žaloby

brání těmto žalobcům v uplatnění jejich vlastních práv. Francouzská vláda v tomto ohledu připustila, že tato povinnost může v některých případech představovat nepřiměřený požadavek, který může žalobcům v původním řízení znemožnit nebo nadměrně ztížit výkon práv přiznaných unijním právem. Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 65 svého stanoviska, právo spoluvlastníků hájit svá autorská práva nemůže být podmíněno procesními požadavky, které nejsou splnitelné nebo jen velmi obtížně splnitelné, což by v praxi znamenalo neutralizaci tohoto práva, a tím by bylo porušeno základní právo zaručené v článku 47 Listiny.

76 S výhradou ověření předkládajícím soudem se tedy jeví, že výklad a použití procesních požadavků kladených na žalobce v původním řízení mohou být s ohledem na konkrétní okolnosti sporu před tímto soudem takové, že vedou k nadměrné složitosti a nákladnosti předmětného řízení a porušují zásadu efektivity i článek 47 Listiny.

77 Pokud předkládající soud dospěje k závěru, že nelze vyložit vnitrostátní právo v souladu s unijním právem, bude povinen v rámci svých pravomocí zajistit soudní ochranu vyplývající pro jednotlivce z tohoto článku 47 a zajistit jeho plný účinek tím, že v případě potřeby upustí od uplatnění dotyčných vnitrostátních ustanovení (obdobně viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2025, Wojewoda Mazowiecki, C-713/23, EU:C:2025:917, bod 76 a citovaná judikatura).

78 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položené otázky odpovědět tak, že článek 8 směrnice 2001/29, článek 3 směrnice 2004/48 a článek 1 směrnice 2006/116 ve spojení s články 17 a 47 Listiny musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která podmiňuje přípustnost žaloby pro porušení autorského práva ke kolektivnímu dílu tím, že budou všichni spoluvlastníci tohoto práva přizváni do řízení, za předpokladu, že výklad a použití této právní úpravy nečiní stanovené řízení nadměrně složitým nebo nákladným a takové řízení neznemožňuje nebo nadměrně neztěžuje podání takové žaloby pouze jedním nebo více spoluautory. Vnitrostátní soud musí v každém případě zaručit dodržování práva na účinnou soudní ochranu zakotveného v článku 47 Listiny.

K nákladům řízení

79 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti, článek 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví a článek 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/116/ES ze dne 12. prosince 2006 o době ochrany autorského práva a určitých práv s ním souvisejících, ve spojení s články 17 a 47 Listiny základních práv Evropské unie,

musí být vykládány v tom smyslu, že

nebrání vnitrostátní právní úpravě, která podmiňuje přípustnost žaloby pro porušení autorského práva ke kolektivnímu dílu tím, že budou všichni spoluvlastníci tohoto práva přizváni do řízení, za předpokladu, že výklad a použití této právní úpravy nečiní stanovené řízení nadměrně složitým nebo nákladným a takové řízení neznemožňuje nebo nadměrně neztěžuje podání takové žaloby pouze jedním nebo více spoluautory. Vnitrostátní soud musí v každém případě zaručit dodržování práva na účinnou soudní ochranu zakotveného v článku 47 Listiny základních práv.

Podpisy